Gehejmeraadinde Buch.

De danske Kvinder har mistet en kærlig og trofast Støtte, idet Gehejmeraadinde Buch 1ste Juledag er afgaaet ved Døden i en Alder af 76 Aar. Hun var i Kirke om Formiddagen og tilbragte Resten af Dagen sammen med sin Familie, da pludselig et Hjerteslag gjorde Ende paa det skønneste Liv, som man kan tænke sig, at en Kvinde har levet.

Først et lykkeligt Familieliv; uden at sige formeget, tror jeg, at man kan sige om Gehejmeraadinde Buch, at hun var afholdt af Alle, hendes store Elskværdighed og hendes bramfri Væsen gjorde, at alle følte, at de i hende havde en Ven, som ønskede dem alt godt. Hun fulgte altid med Interesse Kvindernes Arbejde. Ved Kvindernes Udstilling var hun den, som holdt det hele sammen. Administrativt tog hun ikke Del i noget, men hun saa med Agtelse og Tillid til de Kvinder, som havde Sagen i deres Haand.

Man følte, at hun ønskede kun at gøre, hvad der var Ret, og hvad hun troede, der kunde fremme en god Sag. Magtsyge eller Ærgærrighed i nogensomhelst Retning havde hun intet med at gøre, derfor var hun saa stor, som hun var, og derfor var hun en Personlighed, som gjorde Fyldest i enhver Forsamling, og fra hendes Smil og milde, klare Øjne lyste der en Velvilje, som vi alle vil mindes med Kærlighed.

Skøn som hendes Liv og hendes Død, var hendes Begravelse; om hendes Baare var der samlet en stor Kreds af Mænd og Kvinder, i hvis Ansigter man kunde læse Vemod og Kærlighed.

Et Blomsterflor dækkede hendes Kiste, og her var Kranse fra Kongen, Hertuginden af Cumberland, Kvindernes Bygning, Kvinderaadet, Dansk Kvindesamfund, Dansk Kunstflidsforening og mange flere, og alle disse Foreninger vare repræsenterede af deres Bestyrelser.

Caroline Herding.

Prostitutionsspørgsmålet.

Den 7. oktober fremsatte justitsministeriet for Landstinget „forslag til lov om modarbejdelse af offentlig usædelighed og venerisk smitte". I anledning af dette lovforslag fremkom der i blade og på møder en offentlig discussion. Dels taltes der for og imod ophævelsen af den lovbeskyttede prostitution, og dels taltes der om, hvorvidt det fremsatte lovforslag var i stand til at løse spørgsmålet, forsåvidt det *skulde* løses på den måde. Nogle, ikke mindst erfarne og fremragende læger, hævdede, at forslaget gav anledning til formeget politispioneri og for lidt virkelig lægekontrol.

Vi skal her fremdrage et udklip af et indlæg i den nævnte discussion af *Gustav Philipsen* i *Politiken* for den 6te november 1904. Vi beklager, at pladsmangel hidtil har forhindret os i at optrykke disse venlige og forstående ord.

Hr. Philipsen skriver:

„— — — Skal Systemet overhovedet være virksomt, maa Politiets Opmærksomhed stedse være rettet imod en ubestemt Kreds af Personer, det vil sige af Kvinder, som, fordi deres Levesæt paa en eller anden Maade afviger fra det normale, antages at kunne blive til, hvad det skal være. I Fortiden med dens fastere Livsrammer, hvor den hæderlige ugifte Kvinde som Regel enten var Datter i en Husstand, Beboerske af en Stiftelse eller Tyende, var Kredsen af dem, der stod udenfor, snæver og let overskuelig; i vor Tid, hvor en stor Del af Kvinderne søger selvstændigt Erhverv og lever deres eget Liv, er Kredsen ganske ubestemt, og Antallet af dem, der, i det mindste teoretisk set, er udsatte for Overgreb, ligesaa. Er det da saa underligt, at Angrebene mod den bestaaende Ordning vokser i Styrke og Vægt? I Aartusinder har Kvinderne roligt fundet sig i, at Lovene gaves af Mænd i Mændenes Interesse; de gør det ikke mere, de søger at gøre Kvindens menneskelige Synsmaader gældende paa alle Omraader, og de siger paa det foreliggende: Vi vil ikke længer taale en Lovordning, der, for at betrygge Mandfolkene mod Smitte, principielt sætter hele Kvindekønnet under en ydmygende Kontrol, eventuelt under Politiltilsyn og tvetydige Straffelovsparagrafer. Ogsaa uangribelige Kvinder føler sig solidariske med dem, mod hvem Mistanken virkelig rettes, endogsaa med dem, der drages dybest ned. Gør man sig det en Gang klart, hvorledes Kvindens Votum vilde falde i denne Sag, om hun havde Stemmeret, og har man tilegnet sig den Opfattelse, at Stemmeberøvelsens Uretfærdighed ikke tør øges ved, at man lader Mandfolkeegoismen ene raade i en Sag, der berører alle Kvinders Kønsære saa meget, synes det yderst vanskeligt at modstaa en stærk og energisk Viljetilkendegivelse i den givne Retning". — — —

Omtrent samtidig, den 2den november, fremkom der i *Socialdemokraten* et indlæg under titlen: *Kønssygdom og Ægteskab* af *En Læge*. Af dette skal vi gengive følgende: